

НА ДРУГИЯ ДЕНЬ.

Доволенъ бѣхъ отъ срещата ми съ пчеличката. Вечеръта, следъ като се раздѣлихме, бѣхъ радостенъ, но малко замисленъ. Драго ми бѣ, че можехъ вече да разбирамъ пчелицата. Мислѣхъ си постоянно за новата среща. Усѣсахъ, че нѣщо стана съ менъ. Бѣхъ спокоенъ, тихъ и по-наблюдателенъ. Когато съ татко правѣхме прегледъ на кошера, съ трепетъ се взирахъ въ всѣко движение на пчелитѣ. Вжтре въ кошера тѣ сж въ постоянно движение: мрънкатъ, обикалятъ, надникватъ ту тукъ, ту тамъ по восъчнитѣ пити. Рѣдко ще ги видите спрѣли се на едно мѣсто и то, вѣроятно, пакъ по нѣкоя работа.

Пчелата не знае почивка, особено презъ работно време. Трудътъ за нея е удоволствие и дългъ.

Колко е приятно да си всрѣдъ този животъ на вѣченъ трудъ, посрѣдъ работнитѣ пчелици, наблюдавайки какъ се твори по нѣщичко въ всѣки моменти! Съ такива мисли азъ дочекахъ утрешния день.

... Събудихъ се рано. Времето бѣше хубаво. Приготвихъ се и набърже направихъ закуската си. Нѣщо ме привличаше къмъ градината. Мислѣхъ, че съмъ закъснялъ и, че ще измѣня на обещанието си предъ моята пчелица. За мигъ бѣхъ въ градината Тамъ всичко живо бѣше се пробудило: и росната тревица, и пъстритѣ цвѣтенца, и игривитѣ пеперудки, и ранобуднитѣ пчелици — всички лудо живѣеха, заливани отъ лекъ цвѣтенъ ароматъ.

Азъ надникнахъ къмъ кошера. Пчелицитѣ бърже изхвъркваха. Минахъ по край лехата съ пъстритѣ лалета. По край мене прехвъркваха пчели на всички страни изъ градината.

Поседнахъ на тревата. Предъ мене е полянка съ хубава бѣла детелина. Цѣло килимче напъстрено съ нѣжно бѣли главички.

Детелина! Каква скромность! Какво благородство! Каква приятность да си на трѣвата посрѣдъ бѣлата детелина! — Зелени тридѣлни листчета. Нѣжни, плъзнали по земята стебленца и върху тѣхъ щрѣкнали